

OVLADAČ LIDÍ

ILUSTROVAL
JIM FIELD

ALBATROS

DAVID BADDIEL

Ovladač lidí

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

David Baddiel

Ovladač lidí – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

**DAVID
BADDIEL**

Ilustroval Jim Field

Albatros

*Babičkám - Sáře a Dinks,
která nás nedávno opustila.*

ČÁST PRVNÍ

PŘERUŠENÁ HRA

KAPITOLA 1

Fred a Ellie

Fred a Ellie Stoneovi byli dvojčata. Ale nikdy si nebyli jistí, jestli můžou říkat, že jsou jeden jako druhý. Rozhodně měli společný den narození (20. září před jedenácti lety) a stejné rodiče (Erika a Janine). Ale jmenovali se Fred a Ellie. A tak jako kluk a holka nemůžou být jednovaječná dvojčata, očividně nebývají ani *jednotní, jednolití, z jednoho těsta*, nebo jak to nazvat.¹

(1) Kluk a holka můžou být pouze dvouvaječná dvojčata, nikdy ne jednovaječná. Ale nechtějte po mně, abych vám vysvětloval, v čem spočívá rozdíl, je to trochu humus.

Přesto se stejně cítili. Někdy mívali dokonce dojem, že vědí, co si ten druhý myslí. A i když je dělilo třeba 200 metrů, mohli na sebe mluvit a jen z po-

hybu rtů vždycky poznali, co ten druhý říká. Taky jeden jako druhý vypadali. Oba nosili brýle a školní uniformu (třebaže u nich ve škole nebyly uniformy povinné). A oba, v době, kdy náš příběh začíná, nosili rovnátka na horních zubech.

Jednomu i druhému se rovněž líbily stejné věci. To znamená: superhrdinové; japonské fantasy animované filmy; komiksy, matematika (ano, doopravdy měli *rádi* matematiku - někdy spolu hráli hru

„Kdo dokáže odříkat víc číslic za desetinnou čárkou v konstantě pí?“); a, hlavně a především, videohry. Všechny videohry, ale jejich nejoblíbenější byly FIFA,

Street Fighter, Super Mario

a *Minecraft*. Jediné, za co utráceli své nikterak vysoké kapesné, byly nejnovější verze těchto her. Ellie však byla v hraní videoher lepší než Fred². Což Fredovi nevadilo. Věděl, že Ellie má rychlejší prsty a lepší koordinaci rukou a očí.

(2) V jednom byl ale Fred lepší než Ellie: uměl líp upravovat ikonky. V každé hře si uměl uzpůsobit ikonku tak, že jeho postava na obrazovce vypadala skvěle – jak účesem, tak barvou očí, kůže, oblečením, zuby, všemi tvary a velikostmi. Freda někdy napadalo, jestli ho to náhodou nebaví víc než hrát samotné hry.

A i když ho někdy štvalo, že prohrál, jindy se zálibně díval, jak se Ellie po jejím ovladači míhají prsty, jako by zpaměti přehrávala skladbu na koncertě vážné hudby. A když říkám na *jejím* ovladači, neříkám to jen tak pro nic za nic. Jak Ellie, tak Fred vždycky používali svůj vlastní ovladač. Zvlášt' Ellie vždycky jednoznačně určila, který je její. Hmatový dojem a hmotnost jejího ovladače - ačkoliv nezkušenému oku či ruce se oba mohly jevit úplně stejné - dokonale vyhovovaly jejímu stylu.

A z toho důvodu bylo to, co se s ním stalo, tak strašně znepokojivé.

KAPITOLA 2

Erik

Erik Stone byl - neexistuje způsob, jak by se to dalo říct hezky - tlustý. Tedy ono by se to nějak kulantně říct dalo - a Erik se k takovým způsobům často uchýloval a tvrdil o sobě, že je *urostlý* nebo *statný*, nebo že jeho tělo příšerně zadržuje vodu - ale pravda byla taková, že byl tlustý. Protože moc jedl. Jeho tělo nezadržovalo vodu, ono příšerně zadržovalo slantinové sendviče.

Abychom však byli spravedliví, Erik - obvykle po mírném pobízení ze strany své manželky Janine a svých dětí Freda a Ellie - držel spoustu diet. Držel

dietu se zvýšeným příjmem vlákniny, dietu se sníženým příjmem sacharidů, džusovou dietu a bezdžusovou dietu, dietu založenou na konzumaci zelné polévky, dietu založenou na konzumaci hráškové a mátové polévky, a dietu, kterou si sám vymyslel, kdy jedl pouze banánové muffiny a sýr. Držel dietu 5:1 a dietu 6:1 a dietu 4:3 a dietu 2:5, a dokonce i dietu 17:28 (což znamenalo, že každý den nic nejedl v minutě mezi 17:27 a 17:29). Chodil na schůzky spolku Hlídám si

váhu a Protičokoholní ligy, Svěpomocné skupiny metrů a společnosti s názvem Prostorově výrazní držovači slaninových sendvičů sedí v kruhu a říkají, že to ve skutečnosti není jejich chyba (Janine takhle vlastně nazývala *všechny* Erikovy dietní spolky).

Potíž byla ale v tom, že ani se všemi dietami nebyl Erik o nic lehčí. Ba naopak, byl po nich ještě těžší, protože *vždycky*, když nějakou dietu ukončil – a on je ukončil *vždycky*, obvykle po čtyřech nebo pěti dnech – spořádal asi tak pětinasobek své váhy ve slaninových sendvičích.³

Erik se zrovna zakusoval do sendviče – prvního od dokončení diety se zvýšeným příjmem oloupaných bramborových slupek, kterou držel celé dva dny (měli jste při ní dovoleno jíst oloupané bramborové

³ Smůla byla, že Erik pracoval v jednom supermarketu jako manažer maloobchodního prodeje, ať už je to cokoliv (vím, že bych to měl vědět, ale nevím to – nikdy jsem nevěděl, co ve skutečnosti obnášejí zaměstnání s takovými názvy). Znamenalo to, že Stoneovi měli obrovské slevy na všechny potraviny, zvláště slaninu, a Erik jí domů nosil tolik, že ještě dostával slevu ze své slevy.

slupky, které jste si mohli natírat něčím nízkotučným, což, jak usoudil Erik, zahrnovalo i majonézu) – když se stalo *to*, ta věc, která se stala Elliině ovladači a která byla tak strašně znepokojivá.⁴

Svým způsobem celou tu věc vyvolal právě slaninový sendvič. Protože vždycky, když si Erik Stone po skončení diety dopřával první slaninový sendvič, nechával se natolik strhnout mastnou slaností vepřových plátků a tím, jak nádherně se vyjímají na pozadí bílého chleba natřeného hnědou omáčkou, že zapomínal na všechno kolem sebe a zavíral oči. Dočista se ve svém slaninovém sendviči rozplýval.

Bohužel okamžik, kdy se rozplýval v tomto konkrétním sendviči, byl taky okamžikem, kdy dosedal na pohovku před televizí s talířem v jedné ruce a se sendvičem v druhé, oblečený jen VE SLIPECH.

Ve svých velkých šedých SLIPECH koupených už v roce 1987.

⁴ Uvědomuju si, že jsem tady dvakrát po sobě použil sloveso „stát se“. Nenechte se tím nijak rušit.

Oči měl v úmyslu zakrátko otevřít a pak se chtěl dívat na televizi. Ale ne hned. Až co si plně vychutná tu slanost. Až co si... „Au!“ vyhrkl Erik a vytřeštil oči.

„Co se stalo?“ zeptala se Janine, aniž se obtěžovala odtrhnout oči od *Pokladů z půdy*. Janine Stoneová nevynechala jediný díl tohoto pořadu a byla přesvědčená, že jednoho dne sama najde na půdě něco, co bude mít hodnotu milionů liber. Což tedy byla zvláštní představa, uvážíme-li, že Stoneovi bydleli v přízemním bytě.

„Na něco jsem si sedl, Janine,“ vysoukal ze sebe Erik.

„Tak si z toho zase odsedni,“ poradila mu Janine, aniž spustila oči z obrazovky a přestala hladit jejich kočku, bílé huňaté stvoření zvané Margaret Terčová.

„To nejde!“

„Jak, nejde?“

„Myslím... myslím, že to ve mně uvízlo!“

Erik se postavil.

Otočil se a zůstal stát zády k manželce. Zajímavé bylo, že navzdory zjevné bolesti, kterou trpěl, ani na okamžik nepřestal jíst svůj slaninový sendvič.

„Vidíš to?“ zeptal se.

„Co mám vidět?“

Podíval se přes rameno. „Přestaň se dívat na ty *Poklady!* Aspoň na chvílku!“

Janine Stoneová s hlasitým odfrknutím odlepila oči od televize a přes srst Margaret Terčové se podívala na záda svého chotě. Poté pohledem sklouzla o trošku níž.

„Co to je?“ zeptala se.

„Co je *co?*“

„Ta černá věc. Co ti trčí ze slipů.“

„To chci právě vědět!“ zaúpěl Erik. „Neřeš, jestli mi to trčí, když mě to tak tlačí!“

Za zády uslyšel další odfrknutí. Kdysi přiznal - potichu, svým kamarádům z kantýny v práci, nad

slaninovým sendvičem - že kdyby jeho manželka byla zvuk, byla by *frk*.

„Proboha, Eriku! Předkloň se.“

Erik uposlechl. Následovala krátká pauza, kdy se Janine - a s ní i Margaret Terčová - upřeně zadívaly před sebe. Erik *slyšel*, jak se obě upřeně dívají. Potom Janine prohlásila: „Jak ti to tam u všech všudy mohlo uvíznout?“

„MŮJ VIDEOHERNÍ OVLADAČ!!!“ vykřikl další hlas.

Ten hlas patřil Ellie. A zněl velice znepokojeně. A vlastně po právu, protože Ellie v té chvíli vstoupila do obývacího pokoje a uviděla, jak její matka v mírně znechuceném gestu natahuje ruku, aby vylovila to nejcennější, co Ellie patřilo, z rýhy mezi půlkami slipů jejího táty, které nosil už od roku 1987.

KAPITOLA 3

Kyberdodo

Ukázalo se, že Elliin ovladač ve skutečnosti není rozbitý. Páčka byla sice trošku uvolněná a tlačítko X vypadalo, jako by ho pokřivil tlak, kterému byl ovladač vystaven mezi Erikovými půlkami. Ale zařízení fungovalo. Tedy, jak se to vezme; pokud pomineme fakt, že když se zachvělo – jak to už ovladače dělají, když trefíte břevno ve FIFA nebo dojde k výbuchu v *Call of Duty* – Ellie připadalo, jako by se chvělo z nějakého úplně *jiného* důvodu.

A sice proto, že chvíli pobýlo na velice děsivém místě.

V zásadě šlo o to, že Ellie se svého milovaného ovladače jednoduše už nikdy nechtěla dotknout. Což všichni v rodině, včetně Erika, chápali. Erik, hodný člověk a fajn táta – i když slaninové sendviče miloval skoro stejně jako svoje děti – Ellie dokonce řekl, že je bezvýhradně ochotný jí zaplatit nový ovladač. Pokud nikomu neřekne, co se stalo tomu starému.

x x x

Toho dne, kdy Erik vyslovil svůj slib, si Fred s Ellie zašli do školní počítačové místnosti. I když ona to počítačová *místnost* vlastně nebyla. Bracket Wood byla dobrá základní škola – víceméně – ale neměla žádné peníze. A tak to, čemu se v ní říkalo počítačová místnost, byla ve skutečnosti úklidová komora, ze které byly vyneseny všechny úklidové prostředky, vybavená osm let starým notebookem, který měl své místo na polici, kde předtím stávalo pět poloprázdných čisticích na záchody.

Fredovi a Ellie to ale nevadilo. Protože v té chvíli se zaujetím procházeli všechny své oblíbené herní stránky a četli recenze na všechny nejnovější ovladače. Zvláště Ellie to úplně pohltilo.

„Lidi, co nepaří, tohle vůbec netuší, co?“ ptala se. „Myslí si, že ovladače jsou vždycky z černého plastu, mají pár tlačítek a prodávají se dohromady s konzolí. Ale to jsou těžce na omylu! Koukej!“

Fred, který měl ve zvyku jen přikyvovat, když Ellie strhlo cokoliv, co souviselo s hraním, přikývl. Měla pravdu. Rychle proklikávala spoustou různých internetových stránek – její um při hraní videoher se projevoval i v tom, s jakým přehledem zacházela s myší – a nechávala na monitoru zobrazená *kvanta* různých typů ovladačů.

Černé ovladače, šedé ovladače, stříbrné ovladače, duhové ovladače, kamuflážní ovladače, ovladače v barvách fotbalových mužstev, ovladače s joysticky, s miniaturními páčkami, ovladače v podobě řadících pák a volantů, ovladače s modrými světly a bílými

světly a červenými světly a žlutými světly, ovladače s rýhovanými rukojet'mi a hladkými rukojet'mi a kůži potaženými rukojet'mi a rukojet'mi ve tvaru lidských rukou, ovladače s připojenými sluchátky a mikrofony a reproduktory a také ovladače, které jste si mohli podle chuti upravit - dokonce jste si mohli koupit ovladač ve tvaru svého jména!

„Ta dvě *l* ve slově Ellie by mohly být rukojeti!“ vykřikla vzrušeně.

„Jo!“ přisvědčil Fred a přemýšlel, jestli by to mohlo fungovat i se slovem „Fred“. Možná kdyby si zvolil variantu Frederick, rukojet'mi by mohla být písmena *k* a *d*... Jenže *Frederick* je na videoherní ovladač nejspíš moc dlouhé. Ruce by pak musel držet příliš daleko od sebe.

„Co máte za prohlížeč?“ zeptal se jejich víceméně kamarád Stirling, jeden z mála dalších žáků na Bracket Woodu, kterého bylo možné často zastihnout v počítačové místnosti. Ted' stál za Ellie a nakukoval na monitor.

„Prohlížeč?“ zopakovala Ellie, ani se neotočila.
„Nevím. Safari?“

Stirling se podíval na svou mladší sestru Scarlet.
Oba vyprskli smíchy.

„Safari? No ty jo! Ty jo! Ty jo!“ hýkali společně.

Ellie zvedla oči k Fredovi, který zvedl oči, aby jí pohled opětoval. Stirling a Scarlet byly *velmi* technicky uvědomělí a byli na to *velmi* pyšní. To byl jeden z důvodů, proč je Fred a Ellie považovali *víceméně* za kamarády než za *naprosté* kamarády.⁵

„Co je na tom špatného?“ zeptala se Ellie.

„Nic, ale jestli chcete jako fakt držet krok s dobou...“ začal Stirling.

„... jak co do designu, tak co do rychlosti,“ navázala Scarlet. „Teda do rychlosti stahování,“ dodala.

⁵ Dalším důvodem byly jejich problematické účesy. Stirlingova a Scarletina máma se nedávno znovu provdala a její nový manžel byl holič. Jmenoval se pan Bodžarov a jeho hrdé motto znělo: „Já stříhám vlasy,“ [platilo to i pro jeho nevlastní děti] „jak se to dělávalo v mojí staré vlasti!“ Nechám na vaší představivosti, co to asi tak mohlo znamenat.

„Pak si myslíme, že bysme vám mohli navrhnout, vid', Scarlet...“

Scarlet dychtivě přikyvovala. „... Allegro?“ nadhodila. „Godzillu? Profisrandu? Internet Exploder? Palomin svět? Hrom?“

„Ty jsou všechny fajn,“ řekl Stirling. „Ale pro mě je na absolutním vrcholu prohlížečské pyramidy, aspoň v tomhle okamžiku, Kyberdodo!“

„No jistě, Kyberdodo!“

„O tom jsem ještě neslyšela,“ přiznala se Ellie.

„Kde se o tom píše? Na Twitteru?“ zeptal se Fred zvědavě.

„Na Twitteru? No ty jo! Ty jo! Ty jo!“ žasli Stirling a Scarlet společně.

„Co seš zač, *důchodce*?“ přisadil si Stirling. „Ne, Kyberdodo všichni doporučují na...“

„... Instakilu?“ hádala Scarlet. „Na Wizzstreamu? Kvaku? FaceTunelu? Flinkterestu? Derkanfujderleku?“

Stirling vrtěl hlavou. „... na Kočičákovi!“

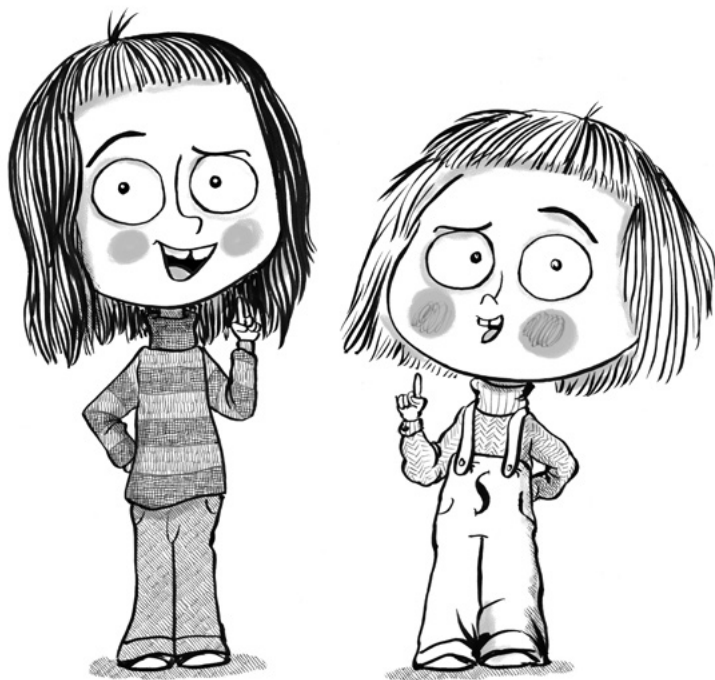
„Na Kočičákovi! No jasně!“

Ellie, která během toho všeho nespouštěla z očí monitor, se k nim konečně otočila. „Stirlingu. Scarlet. Můžu se vás na něco zeptat? Jste vůbec na nějakých sociálních sítích?“

Podívali se na sebe. Potom zavrtěli hlavou.

„Máte vůbec dovoleno používat počítač mimo dohled rodičů?“

Scarlet a Stirling se na sebe znova podívali. Potom zavrtěli hlavou.

„Máma říká, že až v páté třídě,“ pronesla Scarlet potichu.

To byl další důvod, proč Stirling a Scarlet byli jen *víceméně* kamarádi. Chodili teprve do druhé a třetí třídy. Bylo jim osm a sedm let.

„Tak jo, e-mrňata...“ prohlásila Ellie a otočila se zpátky k notebooku. „Tak to možná ta vaše doporučení můžou počkat. Minimálně do doby...“

„Ale, ale, ale.“

Tohle už nepronesl Stirling, ani Scarlet. Když se Ellie s Fredem otočili, po Stirlingovi a Scarlet už nebylo v kamrlíku ani památky.

Na jejich místě stála další dvojčata z jejich školy: Isla a Morris Fawcettovi.

„To snad ne,“ vydechl Fred.

KAPITOLA 4

Druhá dvojčata

Stejně jako Fred a Ellie i Isla a Morris byli dvojčata; a stejně jako oni byli kluk a holka, tudíž dvojčata dvojvaječná. Ovšem na rozdíl od Freda a Ellie byli od pohledu dvojčata *nejednotná, nejednotná*, z *nejednoho* těsta. Isla byla hodně, hodně hezká, na svůj věk vysoká a štíhlá, měla modré oči, maličký nosík a dlouhé vlasy, které si někdy odhrnovala z tváře, jako by vystupovala v reklamě na šampon.

Morris vypadal jako špatně oholená gorila.

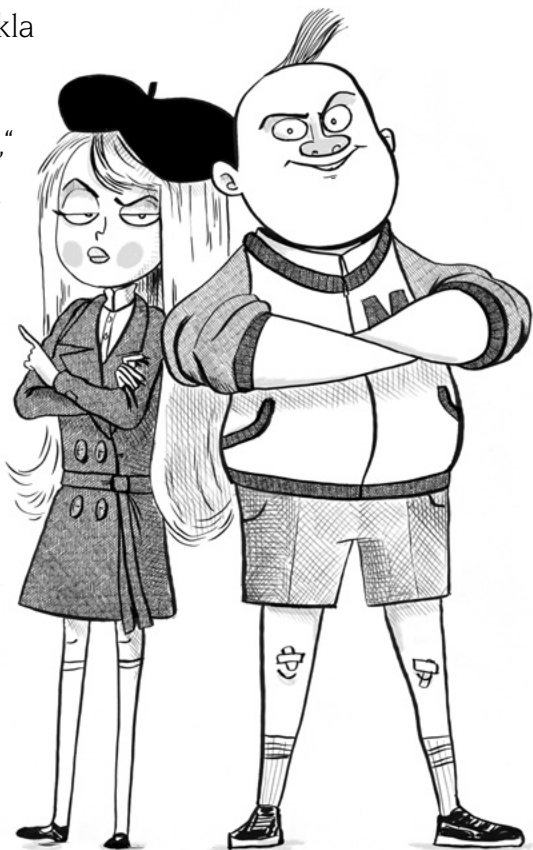
Noví žáci na škole proto mívali z Morrise obvykle strach. A právem. Jenže měli mít strach spíš z Isly.

Protože Morris a Isla na Bracket Woodu ztělesňovali šikanu. A byli na to hrdí. Vypilováváním svojí agrese strávili spoustu času. Ostatní je dokonce slyšeli mluvit o vlastní *značce*. A v rámci této značky odváděl Morris větší část fyzické práce – měl na starosti kroucení rukou, bouchání do nohou a vytahování za spodní prádlo – a mozkem všech operací byla Isla.

„Běžte pryč,“ řekla Ellie.

„To snad ani ne,“ namítla Isla, natáhla ruku a natočila k sobě a svému bratrovi školní notebook.

„Olalalalááá!“ zvolali a oba sarkasticky zvedli hlas na poslední dlouhé slabice.

Ellie obrátila oči v sloup. „Jak dlouho jste to trénovali?“ zeptala se.

„Asi tři dny...“

„Sklapni, Morrissi!“ okřikla ho Isla. „Takže vy tady hledáte videoherní příslušenství, jo?“

„Jo?“ udeřil Morris, který měl ve zvyku, když si nebyl tak úplně jistý, co má v rámci šikany dělat, jen opakovat, co před ním řekla Isla.⁶

„Dobrej postřeh!“ pronesla uznale Ellie. „Ještěže je na monitoru fotka, abyste na to mohli přijít. Jak byste to asi poznali, kdyby tam byl jenom text?“

„Haha, to je sranda...“ odměnila ji Isla dalším sarkastickým posměškem. „Aspoň na to vidím i bez brýlí.“

„Na nošení brýlí není nic špatného!“

⁶ Je třeba říct, že to byli poměrně velice úspěšní šikanisté. V dnešní době si na většinu takových agresorů rychle posvítí učitelé. Ale na Bracket Woodu, třebaže je to dobrá škola - víceméně - si na Morrise a Islu Fawcettovy nikdo pořádně neposvítil. Mohli byste pochopit, proč tomu tak je, když vám prozradím, že ředitel této školy se jmenuje Stephen Fawcett.

„Fakt ne? Půjdeme se zeptat Rašida? Jestli se mu líbí brýlatý holky? Holky s *rovnátkama, copánkama*, holky, co se *oblíkají, jako kdyby pořád chodily do první třídy...?*“

Ellie se začervenala a odvrátila zrak.

Rašid Chan byl obecně považovaný za nejhezčího kluka ve třídě. Ba co víc, byl taky obecně považovaný za toho *nejmilejšího* kluka ve třídě.

Ellie sice kluci moc nezajímali – mnohem víc ji zajímaly počítačové hry – ale něco na Rašidovi v ní vyvolávalo takový zvláštní pocit. Před dávnou dobou – ve čtvrté třídě, než se Isla Fawcettová jednoznačně rozhodla, že bude šikanovat ostatní – se jí o tom Ellie neprozřetelně zmínila a teď si dělala neustále hlavu s tím, že o tom Isla jednou Rašidovi řekne. Ellie si byla jistá, že se mu nejspíš líbí právě Isla, nebo aspoň holky, co vypadají spíš jako Isla než Ellie.

Fred, který věděl, že zmínka o Rašidovi uvádí jeho sestru do rozpaků, zakročil: „Nech toho, Islo.“

„Promiň, cos to říkal?“ otočila se k němu Isla.

„Jo, cos to říkal?“ zopakoval Morris a taky se k němu otočil.

Nutno říct, že Fred to opravdu neřekl moc nahlas.

„Ale nic,“ odpověděl Fred.

„Tak to je fakt zvláštní,“ podivila se Isla.

„Jo. Zvláštní. Fakt,“ zaimprovizoval Morris.

„Protože já jsem přesvědčená, žes něco říkal. Nebylo to... něco o tom, jaký to je být kluk, kterej neumí hrát videohry ani z poloviny tak dobře jako jeho *sestra*...?“

„Jo! Jako jeho *sestra*!“ zahučel Morris.

Fred rozpačitě sklopil oči.

Vůbec mu nevadilo, že jeho sestře jdou videohry líp než jemu, ale vadilo mu, že by si ho kvůli tomu měli dobírat spolužáci. Což někteří dělali. Ne proto, že by o tom Ellie všem říkala, ale proto, že Erik při posledních rodičovských schůzkách na Bracket Woodu, když se ho jejich třídní učitelka, slečna Parrová, zeptala, na co má podle něj Ellie zvláštní

nadání, odpověděl: „Na videohry. Člověk by si myslal, že na to bude spíš syn, ale ne, zázračné prsty má u nás ona!“

Erik to bohužel pronesl hodně silným a zvučným hlasem, takže jeho mínění slyšeli nejen všichni ve třídě, ale i skoro po celé škole.

„Frede, ty seš na tom ve videohrách nejspíš ještě hůř než ve skutečných hrách!“ dodala Isla.

„Jo! Ve skutečných hrách!“ zdůraznil Morris.

„Jako třeba...“ nakousla Isla a otočila se k Morrisovi.

Následovala pauza.

„Co jako třeba?“ zeptal se Morris.

„Myslela jsem, že to dopovíš ty,“ řekla Isla.

Morris se zakabonil. „Co mám dopovědět?“

„No v jakých hrách a sportech je na tom bídně... jako že dáš nějaký příklad.“

Morris se tvářil nechápavě.

„Ale no tak, Morrisi!“ obořila se na něj sestra.

„Máš vůbec tušení, jak těžký je šikanu rozněcovat?“

Vymýšlet všechny ty chytrý věci, kterýma ponížíš ostatní? Upřímně si začínám myslet, že se na tom, co tady děláme, jenom vezeš.“

Morris znova svařtil čelo. Potom ho svařtil ještě víc. A nakonec se mu obličej projasnil. „Fotbal!“ vyhrkl a luskl prsty.

„Ano! Výborně, Morrisi! Jo! Co ti jde hůř, Frede – FIFA, nebo skutečný fotbal? Ale ve FIFA bys sotva mohl být horší, protože fotbal jsem ještě nikdy nikoho tak špatně hrát neviděla!“

„Jo, ve fotbale seš hroznej!“ zvolal Morris.

„Hele, držte zobák!“ křikla Ellie a vstala, aby se oběma provokatérům postavila.

„Jo, držte zobák!“ křikl Fred a vstal, aby se jim taky postavil. Měl toho tak akorát.

Protože fotbal pro něj hodně znamenal. Ze všeho nejvíc chtěl hrát v bracketwoodské první jedenáctce. Chtěl hrát v bracketwoodské první jedenáctce a vstřelit vítězný gól ve finále Zimního meziškolního turnaje Bracket Wood a okolí. Od chvíle, co na to byl

dostatečně starý, se účastnil náboru do fotbalové přípravy. Jenže nikdy se do týmu nedostal. Každý rok se mu něco nepovedlo.

Ted' si v hlavní vyprávěcí linii dejme pauzu a podívejme se, jak to bylo naposledy, kdy se Fred jednoho takového náboru do školního fotbalového týmu zúčastnil.

KAPITOLA 5

Fredovy fotbalové nábory: jeden příklad za všechny

Bylo to loni, když Fred chodil do páté třídy. Před nábořem utratil své kapesné za nový pár ko- paček. Jasně žluté barvy. *Dobyvatelky*. Byl přesvědče- ný, že právě díky nim se všechno změní (třeba i fakt, že ho v předchozích třech letech do týmu nevybrali).

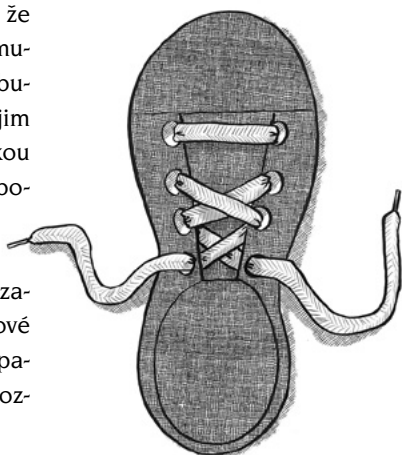
Erik a Janine bohužel Freda nikdy nenaučili po- řádně si zavázat tkaničky.⁷ Takže každé ráno běžně docházelo k tomu, že před odchodem do školy Ellie Fredovi tkaničky pevně zavazovala na tři uzly. A fun- govalo to; zůstávaly zavázané celý den.

Ale před nábořem do fotbalu Fred Ellie požádal, aby mu Dobyvatelky zavázala jen na jeden uzel. Protože si myslel, že tři uzly by byly příliš objemné, a kdyby k němu například přilétl míč na okraj velkého vápna, obtížně by se mu pak posílal kolem pěti obránců do pravé šibenice (taková rána se mu sice ještě nikdy nepodařila, ale nepochyboval, že tentokrát to vyjde).

„Vážně?“ podivila se Ellie, když poklekla u pomezí čáry na školním hřišti. Píšu na *školním hřišti*. A u *pomezí čáry*. Bracketwoodská základní škola byla

⁷ Je třeba spravedlivě uznat, že v době, kdy obě jejich děti musely začít myslet na to, že si budou samy zavazovat tkaničky, jim za tímhle účelem koupili velkou placatou cvičební kartonovou botu. Vypadala nějak takhle:

U Ellie to fungovalo. Fred ale zavazování velké placaté tréninkové boty nikdy nebyl schopný zopakovat i u boty skutečné a třírozměrné.

dobrá - víceméně - ale její školní hřiště tvořil pouhý blátivý trojúhelník v místním parku a pomezí čáru betonová stezka, která se kolem něj táhla.

„Vážně,“ ujistil ji Fred. „Jen jeden uzel.“ A vyběhl na hřiště. A protože se mu tkaničky hned rozvázaly, zakopl. A spadl do bahna.

A potom v průběhu celého zápasu běhal tam a zpátky k pomezí čáře, aby mu Ellie mohla tkaničky znova zavázat.

Nakonec s tím přestal. Protože když to tak udělali popáté, Ellie mu dala ultimátum: „Jestli mi nedovolíš, abych ti je zavázala na tři uzly, s dalším uvazováním je konec!“ a šla si sednout na kolotoč na dětském hřišti vzdáleném šest metrů.

A tak musel Fred poprosit rozhodčího, pana Barringtona, aby mu tkaničky zavázal on. Bracket Wood byla dobrá škola - víceméně - ale tělocvik na ní učil pan Barrington, kterému bylo šedesát sedm let a nosil brýle s čočkami silnějšími než nosorožčí tlapa.

Takže poté, co si pan Barrington ztěžka povzdechl a poklekl před Fredem, aby mu uvázal tkaničky – a poté, co mu trvalo tři minuty, než se znova postavil, během kterých padly čtyři góly, které neměl možnost zaznamenat – si pak dával pozor, aby utekl (tedy spíš odklopýtal) pokaždé, když se k němu Fred začal opět blížit.

Fred nevěděl, co má dělat. Neustále mu sklouzávaly kopačky. Chvilíčku si dokonce přál, aby měl nablízku mámu nebo tátu, po čemž moc často netoužil.

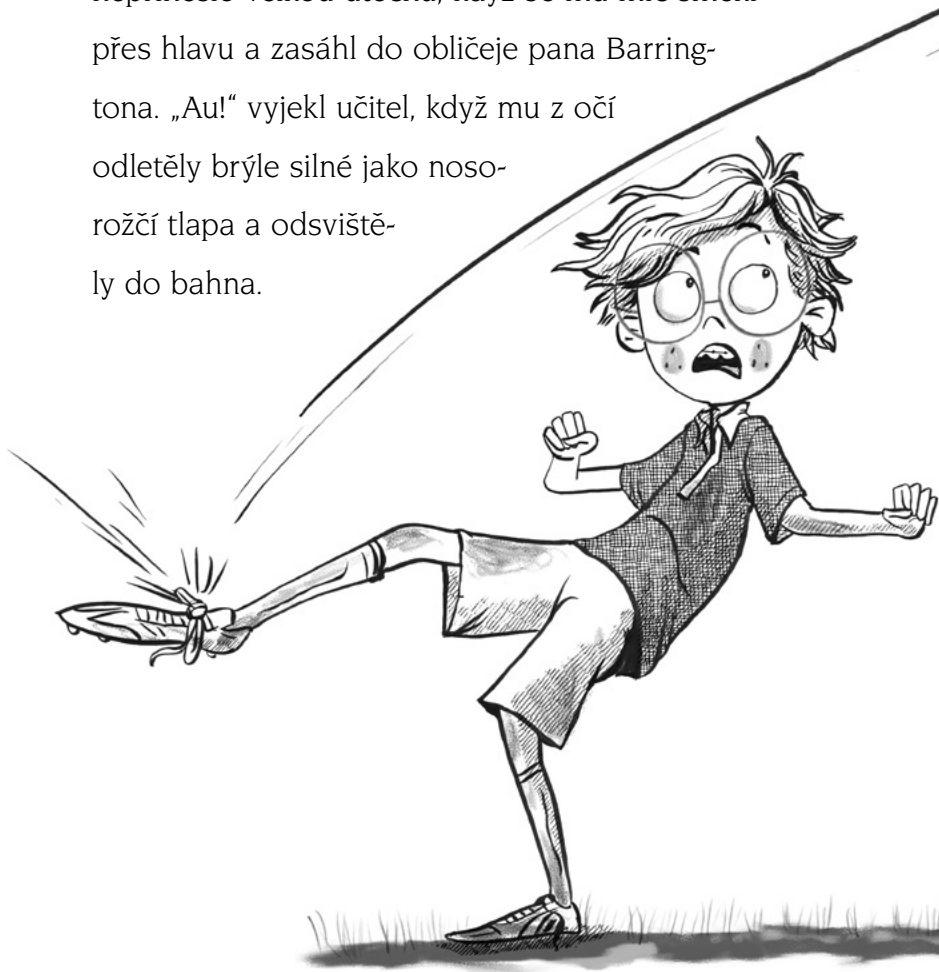
Nakonec se z dětského hřiště vrátila Ellie a Fred ji nechal, aby mu tkaničky na Dobyvatelkách zavázala na tři uzly. O dvě minuty později se k němu na okraji velkého vápna dostal míč.

„Jen do toho, Frede!“ zakřičela Ellie. „Střílej!“

Fred se zaměřil na míč. Vyrázil k němu s jistotou, že teď už se mu tkaničky nerozvážou. Míč nakopl přesně prostředkem levé kopačky.

Přesně prostředkem svého trojitého uzlu.

Takže míč se mu v podstatě ani nepřiblížil k noze. Skoro celý skončil u mohutného trojzlu na jeho tkaničce. Je třeba uznat, že Fred měl pravdu. Uzel téhle velikosti je prostě už příliš objemný. Což mu nepřineslo velkou útěchu, když se mu míč smekl přes hlavu a zasáhl do obličeje pana Barringtona. „Au!“ vyjekl učitel, když mu z očí odletěly brýle silné jako nosorožčí tlapa a odsvištěly do bahna.

Všichni kromě
Freda se rozesmáli.
A smáli se hlasitě
a dlouho. Fred se jen
otočil a odkráčel s vědo-
mím, že ani tentokrát se
do školního mužstva určitě
nedostane.

Ale teď už se vraťme k na-
šemu hlavnímu vyprávění.

KAPITOLA 6

Koňar

Takže proto se Freda Isliny a Morrisovy posměšky na adresu jeho fotbalového umění tak dotkly. A proto jim řekl, aby drželi zobák.

Bylo příjemné, říct jim, at' sklapnou. Měl pocit, že nastal čas říct jim pěkně od plic, co si myslí, a tak jim to pěkně od plic taky řekl: *Tak a dost*. Nakreslil v písku čáru a oběma surovcům řekl, že ji nesmí překročit.

A tenhle pocit - že jim pěkně od plic řekl, co si myslí, že jim řekl *tak a dost*, že v písku nakreslil čáru a řekl jim, že ji nesmí překročit - Fredovi nepo-

chybně poskytl jistou úlevu, když mu hned vzápětí Morris dal koňara, zkroutil ruku a prudce mu z kalhot vytrhl lem spodního prádla.

KAPITOLA 7

Klikněte sem

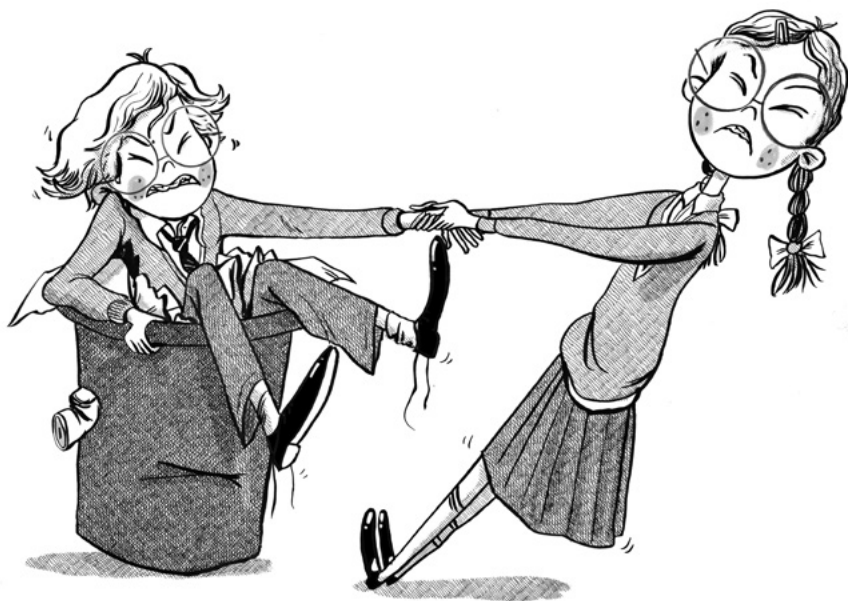
„**C**ítím se fakt hrozně,“ řekla Ellie, zatímco se pokoušela pomoci Fredovi z odpadkového koše. (Posledním zákrokem Isly a Morrise, učebnicovým projevem šikany, bylo srazit Freda v počítačové místnosti zadkem napřed do koše tak, aby mu z něj nohy trčely jako držadla stavebního kolečka.)

„Necit’ se fakt hrozně,“ hekl Fred.

„Cos to řekl?“ zeptala se Ellie.

„Řekl jsem...“ a Fred se při tom ze všech sil snažil nezaúpět, „aby ses necítila fakt hrozně.“

„Ale já jsem tvoje sestra.“ Popadla ho za nohy a zatáhla. „A to, že jsem holka, by nemělo znamenat, že tě nemůžu zachránit před surovci a...“

Než větu dořekla, svou vahou bratra konečně vytáhla na nohy – s košem stále u zadku, takže to tak trochu vypadalo, jako by byl šnek s ulitou. Za dvě sekundy ale koš s rachotem dopadl na podlahu a Fred byl volný! Ztěžka se narovnal.

„Já vím, Ellie. Ale snažila ses, jak to jen šlo. Nemůžeš za to, že Isla má docela dlouhou ruku.“

Tím narážel na fakt, že zatímco mu Morris dával koňara, kroutil ruku a vytahoval spodní prádlo, Isla před sebe natáhla ruku a bránila Ellie přiblížit se a pomoci bratrovi tím, že jí tlačila dlaní do čela. Ellie několikrát zamáchala rukama, ale bohužel se jí nepodařilo uštvědit Isle ani jednu ránu.

„Hele, kde je notebook?“ zeptal se Fred.

Oba se rozhlédli. Na polici už neležel. Ležel na podlaze vedle několika zmuchlaných obalů od bonbonů, co se vysypaly z koše. Přistál na zemi vzhůru nohama, ve věčku jako maličký stan.

„Panebože,“ vydechla Ellie.

Opatrně ho zvedla, jako by to byl pták, kterému se v důsledku zranění složila křídla přes tělo. Když ho ale otočila, byl v pořádku. Vlastně víc než v pořádku. Zdálo se, že monitor mu září víc než kdy předtím.

A otevřený prohlížeč se na monitoru přepnul na novou stránku, na které bylo tohle:

Úžasně vyhlížející videoherní ovladač. Byl černý, ale táhly se přes něj modré čáry. V pravém horním rohu nebyla čtyři tlačítka jako obvykle, ale rovnou šest; nebyla na nich písmenka, ani čísla, ani běžné barvy: červená, zelená a žlutá. Byla vykládaná drahými kovy a kameny: stříbrem, zlatem, diamantem, smaragdem, jantarem a rubínem.

Ovládací páčka, která měla také vyšperkovaný konec, působila dojmem, že z monitoru vyčnívá ven, jako by byla třírozměrná. Na středovém tlačítku nebylo žádné identifikovatelné logo, jen obrázek s čím-si, co mohla být lidská postava, zvíře nebo tančící duch.

„Páni...“ utrousil Fred.

„Jo. Páni...“ přidala se Ellie. Klikla na monitor, aby stránku přiblížila.

V tom okamžiku se modré linky na povrchu ovládače rozzářily a začaly pulzovat. Ellii i Fredovu ohromenou tvář zalilo modré světlo.

„Co je to za webovou stránku?“ zeptal se Fred.

„Nemám tušení.“ Ellie stále užasle hleděla na monitor notebooku. „Ale vím, že tohle... je můj ovládač.“

„Vážně?“ zeptal se Fred.

„Jo,“ odpověděla Ellie. „Cítím to.“

Fred přikývl. Věděl, že když si Ellie vezme do hlavy něco takového, nemá cenu se s ní dohadovat.

„Dobře... ale... jak za něj zaplatíme?“

Ellie svraščtila čelo. „No...“

Objevil se odkaz s jednoduchým příkazem:

**KLIKNĚTE
SEM**

A to taky udělala.

Notebook chvíličku vrněl. A potom se na monitoru v okénku vedle ovladače objevil jakýsi muž s holou hlavou, ale dlouhými vlasy v týle, na očích maličké čtvercové sluneční brýle, na hlavě mikrofon. Zadával se přímo na dvojčata.

„Jsem... ale krucinál. Momentíček.“ Přepnul na mikrofonu tlačítko.

„Jsem...“ začal znova, ale teď jeho hlas doprovázela slabá elektronická ozvěna, „... Tajemný muž!“

Fred a Ellie se na sebe podívali.

„Fajn...“ odpověděla Ellie. „Těší mě, že vás poznávám.“

Muž přikývl. Následovala dlouhá pauza. Zdálo se, že Tajemný muž z nitra monitoru posuzuje, co jsou zač. Nakonec prohlásil: „Odpovězte mi na tohle: Jste nerdi?“

„Co prosím?“ vyhrkla Ellie.

„Jste... NERDI?“ zopakoval o něco hlasitěji.

Fred a Ellie se na sebe znova podívali. Prohlédli si své svetry, brýle a rovnátka. Krátce pomysleli na to, že oba mají v oblibě superhrdiny, komiksy, japonské fantasy animované filmy, matematiku a videohry. A potom si uvědomili, že nemůžou odpovědět jinak než:

„Ano. Myslím, že jsme,“ řekla Ellie.

„Jo, já si to myslím taky,“ souhlasil Fred.

„Ne, to nestačí,“ ozval se Tajemný muž z monitoru notebooku. „Musíte to říct nahlas a hrdě. Musíte se k tomu přihlásit. Takže ještě jednou: Jste... NERDI?!“

Fred a Ellie na sebe opět upřeli pohled. Ellie pokrčila rameny.

Back

Forward

Home

Re-Load

Abort

Print

Location: <http://home.mystery???.com/>

What's new?

What's up?

What's cool?

What's hip?

„Víte,“ řekla, „máme jedny kamarády...“

„Víceméně kamarády,“ opravil ji Fred.

„... no ano... a ti jsou nejspíš ještě větší nerdi, než jsme my...“

„Myslíte e-mrňata? Ti jsou moc malí,“ namítl Tajemný muž. „Ti mě nezajímají.“

Ellie se ušklíbla. „To zní pěkně neurvale.“

„Můžeme pokračovat?“ zeptal se Tajemný muž. „Jste, nebo nejste... NERDI?!“

Fred a Ellie se na sebe podívali počtvrté. Nemuseli si nic říkat, aby poznali, co se chystají udělat.

„ANO!“ vykřikli a otočili se zpátky k monitoru. „JSME NERDI!!“

Tajemný muž přikývl a tvářil se, že je konečně spokojený. Sáhl kamsi pod okénko a zmáčkl nějaké tlačítko. Ozval se plechový akord, jakoby úryvek ze soundtracku k nějakému starému hororovému filmu.

„Tím se tedy, Ellie a Frede Stoneovi...“ pokračoval Tajemný muž, „... stáváte novými majiteli... Ovladače!!!“

KAPITOLA 8

Kouzelné slůvko

Tajemný muž natáhl ruku a nechal akord přehrát ještě jednou. Když skončil, Ellie se zeptala: „Odkud znáte naše jména?“

„A jak víte,“ přidal se Fred, „jak jsou Scarlet a Stirling staří?“

„A že jim říkáme e-mrňata?“

„Tajemnému muži nesmíte klást žádné otázky,“ pronesl vážně.

„Jak se ve skutečnosti jmenujete?“ zeptal se Fred.

„Moje skutečné jméno je Tajemný muž. A to byla otázka. A já říkal, abyste žádné otázky nekladli...“

„Ale odpověděl jste na ni,“ podotkla Ellie.

„Mlč,“ odsekl Tajemný muž.

„Ale odkud znáte naše jména?“

Tajemný muž si povzdechl a rukou předvedl takové to mihotavé gesto, jaké dělají lidé, když vám chtějí naznačit, že věci, na které se jich ptáte, nejsou důležité. „Stejně tak byste se mohli zeptat, jak já, tvář na obrazovce počítače, dokážu konverzovat s vámi dvěma, lidmi z masa a kostí.“

„No,“ zamyslela se Ellie, „nejspíš proto, že stojíte před nějakou webkamerou.“

Tajemný muž obrátil oči v sloup. „Podívejte. Chcete ten Ovladač, nebo ne?“

„Tím nám říkáte, že jsme ho už koupili?“

„Zase mi kladete otázky! Prokristapána!“

„Ale zaplatili jsme za něho? Jak jsme za něj mohli zaplatit jen kliknutím na obrázek?“ zeptal se Fred.

„Podívejte. To jsou samé *otázky*. Já na otázky nemám odpovídat. Ale... považujte to za bezplatnou zkoušku. Dobře?“

Fred se zamračil. Ani se nemusel na Ellie podívat, a stejně vycítil – protože byli dvojčata – že se usmívá. Ve skutečnosti i bez toho, aby se na ni podíval, ucítil, že Ellie se chystá nadšeně říct: „Dobře!“

Ale nebyl si jistý, jestli by od cizích lidí na internetu měli přijímat neznámá zařízení. I když *tohle* zařízení vypadalo docela úžasně. Takže se chystal říct: „Počkej chvílku, Ellie...“ když vtom z chodby zaslechl čísi hlas.

„Ne, Morrissi... ten, kdo šikanuje, tleská *sarkasticky*. A pomalu...“

Fred se otočil. Slyšel, jak se zpoza rohu blíží kroky.

„Ellie,“ zašeptal. „Isla a Morris se vrací...“

„To ne! Co uděláme?“ zeptala se Ellie.

„Řekněte jen: ‚Ano, dobře!‘ Chystali jste se to říct tak či tak!!!“

„*Sar-kas-ticky*,“ zopakoval Morris ještě stále na chodbě, ale už mnohem blíž. „Dobře. A pomalu.“ Potom se ozvalo, jak si tleskání začal trénovat.

„Prostě to udělej!“ sykl Fred na Ellie.

„Tak jo.“ Ellie se otočila k notebooku. Tajemný muž už si hvízdal a díval se na hodinky. Dával jí tak jasně najevo, jak ho čekání na její odpověď nudí.

„Ano!“ zvolala Ellie. „Dobře!“

„Ano, dobře... co?“ zeptal se Tajemný muž.

„Ano, dobře, vezmeme si ten ovladač, abychom si ho bezplatně vyzkoušeli.“

Tajemný muž pomalu zavrtěl hlavou.

„Ano, dobře, vezmeme si ten ovladač, abychom si ho bezplatně vyzkoušeli... co je?“

„Hele, Morrisi.“

Už byli přímo za dveřmi.

„Ano, Islo?“

„Vrat'me se tam. Chci se mrknout na ty videoherní krámy, na který se tam dívali ti malí Stoneovi...“

Fred se otočil k Ellie. Zdálo se, že ta je neslyší.

„To opravdu musím i počítač poprosit?“ zaúpěla.

„ANO, POPROS! PROSÍM!“ naléhal Fred.

Ellie si povzdechla a otočila se zpátky k monito-

ru. „Ano, dobře, vezmeme si ten ovladač, abychom si ho bezplatně vyzkoušeli... PROSÍM.“

Tajemný muž přikývl, jako by chtěl říct: *Tak je to konečně správně*, luskl prsty a zmizel.

Ellie nechápavě svažila čelo. „To je všechno? To nemusím trávit celou věčnost vyplňováním formulářů a předstíráním, že mi bylo víc než osmná-“

Fred notebook ostře zabouchl, prosmekl se kolem Isly a Morrise, kteří právě procházeli dveřmi, a vytáhl Ellie z počítačové místnosti.

KAPITOLA 9

Zásilka

Ellie byla cestou domů celá nesvá; vydrželo jí to až ke dveřím do domu.

„Ale proč jsme za to nemuseli platit? Jak se to k nám dostane? *Kdy* se to sem dosta-?“

„Ellie!“

Otevřely se dveře. Janine v nich stála s Margaret Terčovou v jedné ruce a jakýmsi balíčkem v ruce druhé.

„Co to je?“ zeptala se.

„Nevím,“ řekla Ellie a pokračovala dál do domu.

„Je to balíček, Ellie. Něco, co sis zjevně koupila

na internetu. Kolikrát ti mám ještě říkat, že nechci, abys kupovala věci přes internet, aniž by ses nás předtím zeptala...“

Ellie se zamračila. „Jenže já si přes internet nic neobjednávala...“

„Adresát je Ellie Stoneová.“

„Počkej, mami,“ ozval se Fred a zvedl jakousi roztrženou kartonovou obálku, „je to na tvoje jméno.“

„Ne, to je něco jiného, co přišlo současně s tímhle. Něco, co jsem si objednala já. Je to tamhle.“ Ukázala na hromádku pošty – u Stoneů byla na chodbě vždycky hromádka pošty; některé zásilky tam zůstávaly neotevřené snad roky – na které trůnil balíček v polyetylenové fólii s nápisem „FATANX“.

„Co to je?“ zeptala se Ellie.

„To je korzet,“ odpověděla Janine. „V podstatě.“

„Co je to korzet?“ zeptal se Fred.

„Už si nevzpomínáš?“ divila se Ellie. „Dělali jsme je ve škole, když jsme se učili o viktoriánské Anglii. Je to takové to příšerné spodní prádlo, co ženy no-

sily, aby vypadaly štíhlejší, a stahovaly si tím pas, až sotva mohly dýchat. Mami, tohle sis neměla objednávat, je to strašná věc a navíc to nepotřebuješ...”

„To není pro mě, to je pro vašeho tátu,“ vysvětlila jí Janine.

„Aha,“ odpověděla Ellie.

„Ale přestaňte už odbíhat od tématu. Odkud máš tohle?“ Podržela před sebou balíček adresovaný Ellie.

„Nevím,“ přiznala se Ellie. „Nic jsem neobjednávala. Není na tom někde adresa, odkud se to posílalo?“

Janine na zásilku zamžourala. Potom, jako by jí to snad mohlo nějak pomoci, k ní přitáhla ruku, ve které držela Margaret Terčovou, jako by kočka mohla na balíček odhalit něco jiného než její panička. „Ne. Je to zvláštní. Nic jiného tu napsané není.“

„Co myslíš, mami, můžu to převzít?“

Janine se tvářila nejistě, když vtom se dala do pohybu Margaret Terčová.

Janine Stoneová Margaret Terčovou neustále, ve dne v noci, držela v náručí. Ellie s Fredem občas

přemýšleli, jak může jejich kočka vůbec chodit na malou nebo na velkou, když kromě krmení vždycky leží jejich matce na levém předloktí. Nebylo ani jasné, co si o tom Margaret vůbec myslí. No, někdy to jasné bylo. Někdy si zjevně pomyslela: *Jak to, že téhle ženské pořád polehávám na ruce?* A vyrazila pryč. Po ruce vyběhla Janine do týlu.

Ale jejich máma jen tak nekapitulovala. Margaret obvykle zachytila a držela ji na délku paže, zatímco zvíře sekalo tlapkami jako drápatý a chlupatý elektrický větrák, dokud se nakonec neuklidnilo, nevzdalo se a opět Janine Stoneové neusnulo na předloktí.

Přesně tohle se teď stalo. Bylo slyšet divoký vřískot a potom Janine, jak křičí: „Margaret! Margaret! Margaret! Margaret!“ - pokaždé o trochu vyšším hlasem - až nakonec upustila balíček.

Zachytil ho sice Fred, ale Ellie zajásala: „Výborně! Jdeme do hracího pokoje!“

KAPITOLA 10

Spárujte se s Ovladačem

Hrací pokoj u Stoneů byl hracím pokojem asi tak, jako byla počítačová místnost ve škole počítačovou místností. Byl to v podstatě jen volný pokoj v domě. Byla v něm postel, kde spávali Fredovi a Elliini prarodiče, když k nim přijeli na návštěvu, prodřený koberec a koš, kde spávala Margaret Terčová.⁸

⁸ Kde ale ve skutečnosti nikdy nespávala, protože Janine se vždycky postarala, aby spala v posteli spolu s ní a Erikem. A ráno byla vždycky celá špatná z toho, že Margaret Terčová není uhnížděná u ní, ale leží Erikovi na hlavě. To je kvůli té slatinové vůni, říkala si sama pro sebe.

Ale v hracím pokoji na stěně taky byla televize, takže se z něj stal pokoj, kde Fred a Ellie hrávali videohry, obvykle usazení na podlaze, nebo někdy i na posteli – pokud v ní zrovna nespali jejich prarodiče a nebyla z ní tak trochu cítit... zatuchlina.

Jakmile tam teď přišli, Ellie se vrhla na obal a začala ho trhat na kousky.

„To nemůže být ono, že ne? To přece... to prostě nejde!“ mumlala si.

„Ne, nemůže,“ přitakával Fred. „To není možné.“

Ale možné to bylo. Ellie sáhla do krabičky a vytáhla... Ovladač. Ten černý Ovladač s modrými čarami a tlačítky v podobě drahých kamenů. Přesně to, co teprve před půl hodinou viděli na notebooku.

„Já to nechápu,“ řekla Ellie. „Jak se to sem mohlo tak rychle dostat?“

„Nemám tušení,“ vrtěl hlavou Fred.

Ellie Ovladač otočila a pátrala na něm po nějakých vodítkách. Ale na zadní straně nebylo žádné firemní označení, žádný text, jen lesklý plech, pod

nímž, jak předpokládala, se ukrývaly baterie. Byl to *hodně* lesklý plech – uviděla v něm odraz své tváře. To ji na chvílku zaujalo. Většinu času svému vzezření nevěnovala žádnou pozornost. Vypadala prostě tak, jak vypadala.

Ale od chvíle, kdy Isla pronesla tu svoji hlášku o *holce s brýlema*, nad tím Ellie začala přemýšlet. Kdyby se možná pokusila vypadat trochu jinak, kdyby se možná ty brýle a rovnátka a vůbec – všechno to, čím se tak podobala svému bratrovi – kdyby to možná bylo trochu...

„Ale... jaké to je? Mít ho v rukách?“ zeptal se Fred, a přerušil tak tok jejích myšlenek.

Ellie Ovladač sevřela v rukou a pomalu jím pohybovala nahoru a dolů, jako by ho vážila. Zajela palcem k ovládací páčce, zakývala jí. Pátravě přejela prsty po tlačítkách vepředu.

Vzhlédla k bratrovi. Usmívala se. V oku se jí možná dokonce objevil, i když Fred si tím nebyl úplně jistý, náznak slzy.

„Perfektní. Sedne mi perfektně.“

Fred se taky usmál; byl rád, že je jeho sestra ráda.

„Takhle to posílají?“ zeptal se. „Jen tak v krabičce? Bez návodu?“

Ellie se podívala do krabičky. Zašátrala v jakémisi papíru.

„Jo. Už je tu jenom... tohle...“ Vytáhla černý náramek, taky ozdobený modrou zářivou čarou kolem dokola. Byl k němu připevněný štítek, na kterém stálo:

**SPÁRUJTE
PROSÍM
S OVLADAČEM**

„Co to má znamenat?“ podivil se Fred.

„To teda nevím,“ odpověděla Ellie.

„Vždyť jsi expertka na videohry.“

Ellie pokrčila rameny a náramek si nasadila. Na zápěstí jí padl jako ulitý. Když však znova uchopila Ovladač, narazil jí do náramku a narušil u ní pocit dokonalosti, který zatím cítila.

Pokusila se posunout si náramek dál k lokti, ale když pak v rukou sevřela Ovladač, náramek jí sklouzl zpátky k zápěstí a překážel jí.

„Grr!“ zavrčela a podala ho bratrovi. „Můžeš ho podržet, než zjistíme, jak to funguje?“

„Jasně,“ přisvědčil Fred a sám si náramek nasadil na zápěstí. Docela se mu zamlouval. Připadal si s ním jako nějaká popová hvězda. *Možná bych si měl obstarat ještě jeden, pomyslel si, a nosit ho na druhém zápěstí. S hroty...*

Ellie se mezitím snažila Ovladač uvést do provozu. Zapnula konzoli. Tím se rozsvítila i televize, a na ní veškerá grafika.

Jenže podle grafických údajů se zdálo, že zaříze-

ní o Ovladači v pokoji nevědí. Ellie na něm zmáčkla hlavní tlačítko, to, které vypadalo jako ikona s nějakou tančící bytostí; zmáčkla i všechna ostatní tlačítka, ta, co vypadala jako drahé kameny; dokonce Ovladačem zatřásla jako rumbakoulí. Nic. Zdálo se, že jak konzole, tak televize nedokážou Ovladač zachytit.

„Co s tím má člověk dělat?“ zeptala se Ellie.

„Nevím,“ odpověděl Fred.

„Nemá se to nejdřív nějak nabít?“

„Nevím.“

„Nebo nějak propojit s počítačem?“

„Nevím.“

„Jak se to vůbec *zapíná*?“

„Nevím.“

„Vrrráááááááááá!!!!!!“ zakřičela Ellie. A zvedla oběma rukama Ovladač do vzduchu, jako by jím chtěla vší silou třísknout o podlahu hracího pokoje. Fred, který nesnášel pomyslení, že se něco rozbije – a který se pořád, stejně, jako když byl ještě batole,

trochu bál hlasitých zvuků - zvedl ruce, aby sestru zastavil.

A v tom okamžiku se Ovladač - a s ním i Fredův náramek - rozsvítil.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.